

BOEKENWURM

*De boekenkast had haar aandacht getrokken.
Langzaam en voorzichtig liep ze er naar toe en bleef op
zo'n dertig centimeter afstand staan.
Ze keek omhoog en zag alleen maar planken met boeken,
die tot aan het plafond reikten.
Prachtig, zoveel boeken op een rij en zoveel kleuren.
Op de titels lette ze niet eens maar ze was gefascineerd
door de kleuren en de afmetingen, van groot naar klein.
Stil, zonder zich te bewegen, stond ze te kijken. Toen,
heel voorzichtig, stak ze haar hand uit en met haar
wijsvinger raakte ze een van de boeken aan.
Daarna, het leek wel met eerbied, streek ze langs de
ruggen van al de andere boeken die op de plank stonden.
Toen weer terug naar het grote groene, dat ze het eerst
had aangeraakt.
Ze pakte de bovenkant en schoof het naar zich toe.
Voordat ze het met haar andere hand kon opvangen,
viel het op de grond, open. Plaatjes van bomen, bloemen
en struiken lagen er nu voor haar.
Geboeid keek ze ernaar en ging erbij zitten, onder de
indruk van al dat moois.*

*Ze keek op omdat plotseling de deur openging.
Wat er gezegd werd hoorde ze niet maar ze voelde zich
opgetild en neergezet tussen haar eigen boeken, die ze al
honderd keer gezien had, in de box.
Jammer.*

Bij ons thuis vroeger werd er veel gelezen. Wij waren met vijf kinderen en soms zaten we allemaal met een boek. Televisie was er nog niet en de radio ging alleen aan voor bepaalde programma's. Voor de kleintjes waren er een paar uitzendingen, vooral vóór het naar bed gaan. Naar het nieuws werd geluisterd en voor mijn vader en broer op zondagmiddag het sportprogramma "Langs de lijn." Ook op zaterdagavond zaten er vele gezinnen aan de radio gekluisterd voor gezellige familieprogramma's. Er werden vaak spelletjes gedaan en, zoals gezegd, gelezen. Mijn broertje en ik liepen op woensdagmiddag naar de bibliotheek om daar tijd tussen de boeken door te brengen. Het was best een eind weg maar dat maakte ons niet uit.

Schrijven deed ik al op jonge leeftijd en in de vijfde klas (nu groep zeven) won ik een prijs met een zelfgemaakt gedichtje.

Dat schrijven heb ik niet van een vreemde. Mijn vader schreef en in zijn jonge jaren trad hij, samen met zijn broer, op voor publiek.

In de oorlog, als er hout was en dus licht van de kachel, schreef hij liedjes, die met de oorlog te maken hadden. Vaak was dat op bekende melodieën.

En ook hij had het van geen vreemde want ik heb een schrift in mijn bezit, dat toebehoorde aan mijn grootvader, die in 1914 overleden is.

Een schrift vol gedichten en voordrachten in een prachtig handschrift maar met de jaren is de inkt bruin geworden en niet alles is meer duidelijk te lezen.

Hij was woonachtig in Haarlem en ook mijn ouders en ik zijn daar opgegroeid.

Over deze stad heeft hij een “lofdicht” geschreven, waarin hij de schoonheid van de stad en omgeving aangeeft maar ook de, uit de geschiedenis, bekende Haarlemmers vermeld.

Zoals Laurens Janszoon Coster (de boekdrukkunst) en natuurlijk Kenau Simons Hasselaer, die met haar vrouwen op de wallen stond met brandende pek om de vijand te verjagen.

Bilderdijk wordt erin genoemd, met zijn gedichten, en de Fries Ripperda, die burgemeester is geweest en later minister.

Een van zijn voordrachten “Het Doofpotje” werd aangeboden bij een huwelijk.

Hiervan heb ik de vorm en het rijm en ritme gebruikt en in een modernere versie.

*Ik schenk je geen gebouwde huizen.
Geen elektronische fornuizen.
Geen koelkast en geen diepvrieskist.
Geen tafels, stoelen en geen banken.
Geen houten kast met boekenplanken
maar dat is iets, dat je al wist.*

*Geen hal vol met antieke klokken.
Geen dienblad met verzilverde mokken.
Geen plafonnière van kristal.
Geen Perzisch kleedje met wat franje.
Geen rijpe sherrywijn uit Spanje
maar dat is iets, dat wist je al.*

*Geen gouden koets met vurige paardjes.
Geen naai-etui met zilv'ren schaartjes.
Geen dikke boeken in 't Sanskriet.
Geen krokodillenleren tassen.
Geen bisambonten winterjassen.
Geen kans daarop. Wist je dat niet?*

*Geen echte oude olielampen.
Geen talisman tegen de rampen.*

*Geen eetbestekken van ivoor.
Geen marmeren bad met gouden kranen.
Geen buitenhuis met wijde lanen
maar dat had je misschien al door.*

*Nee, wat ik jou koos om te schenken
is iets om bloemen in te drenken.
Een simpel vaasje, strak en wit.
En heb je straks je eigen spullen,
ga je je huis met bloemen vullen,
denk dan: voor de mooiste neem ik dit.*

Natuurlijk moet je voorzichtig zijn met alles wat breken kan.

*Dromen,
flarden
als
scherven van een bloempot:
niet meer in elkaar te passen.*

*Scherven van een bloempot
als flarden van dromen:
geen geheel meer.*

*Wat jammer
van die droom
van een bloempot:
in scherven.*

Wat ik schrijf en geschreven heb, heb ik nooit
gedichten genoemd.
Ik heb trouwens mijn eigen stijl van dichten:

*Geopend rijmt bij mij op gedicht
en woorden op gewicht.
Kerstmis laat ik rijmen op sneeuw
en Nederlands op leeuw.
Appel rijmt heel goed op boom
en suiker op oom.
Boter op hoofd
en kool op gestoofd.
Kasteel past in mijn rijm het beste op lucht
en ge op hucht.
En.....heeft u er iets op tegen?
Zon rijmt bij mij altijd op regen.*

Een beetje spelen met de Nederlandse taal vind ik
heel erg leuk maar ook lezers de verkeerde kant op
sturen in mijn verhaaltjes.